

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Zory Komancové a soudců Mgr. Marcely Vítkové a Mgr. Evy Mildeové ve věci

žalobce: **XXXXXX**, IČO XXXXX,
sídlem XXXXX,
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Lorencem,
sídlem Krapkova 452/38, 779 00 Olomouc,

proti

žalovanému: **XXXXXX**, IČO XXXXX,
sídlem XXXXX,
zastoupený advokátem Mgr. Františkem Stratilem,
sídlem Wellnerova 1215/1, 779 00 Olomouc,

o zaplacení 2 000 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 3. 6. 2021, čj. 6 C 99/2017-445,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady tohoto odvolacího řízení 42 062 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Františka Stratila, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. V řízení zahájeném 17. 5. 2017 domáhal žalobce po žalovaném zaplacení částky 2 000 000 Kč s příslušenstvím (zákonnými úroky z prodlení) z titulu vydání prospěchu získaného v období od 1. 4. 2016 do 20. 3. 2017 v důsledku porušení zákazu konkurence (§ 5 zákona č. 90/2012 Sb.,

zákon o obchodních korporacích – dále jen „ZOK“) R.M., jednatelem žalovaného, který byl v době od 31. 3. 2015 (jmenován do funkce) do 20. 3. 2017 (odvolán z funkce) rovněž jednatelem žalobce. Poukázal na to, že žalobce (vznikl 31. 3. 2015) a žalovaný (vznikl 3. 1. 2011) podnikají ve stejném předmětu (výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona) se stejnou specializací (prodej automobilů) a v této oblasti jsou přímými konkurenty na trhu. Žalobce se v březnu 2017 od třetích osob dozvěděl, že R.M. vedle funkce jednatele žalobce zastává rovněž funkci jednatele žalovaného – tuto skutečnost si prověřil v obchodním rejstříku. Působení R.M. ve funkci jednatele žalovaného, který podniká ve stejném předmětu podnikání, bylo v přímém rozporu s jeho povinnostmi jako jednatele žalobce (§ 199 ZOK). Při stanovení výše prospěchu vycházel z ročního obrátu žalovaného (65 mil. Kč) za dva roky působení M. ve funkci jednatele žalobce při počítaném čistém zisku 3 až 4 %; žalobou se však zatím domáhá částky 2 000 000 Kč za období od 1. 4. 2016 do 20. 3. 2017 (nevylučoval její navýšení). Nárok u žalovaného uplatnil rámcově dopisem ze dne 27. 3. 2017 (odeslán 29. 3. 2017, žalovanému doručen 31. 3. 2017), dne 2. 5. 2017 odeslal žalovanému předžalobní upomínku.

2. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Poukazoval na to, že R.M. se jeho jednatelem stal o čtyři roky dříve, než byl jmenován jednatelem žalobce a při založení žalobce byla tato skutečnost jeho zakladateli známa. Současně vznesl námitku prekluze žalobou uplatněného nároku. Pro případ, že by žalobce rozporoval skutečnost, že se jeho společník o případném konkurenčním jednání M. dozvěděl již při založení společnosti, namítl nepravdivost tvrzení žalobce, že se o porušení zákazu konkurence M. dozvěděl až v březnu 2017, neboť stejnou informaci obdržel již v červenci 2016 (1. 7. 2016) z emailové zprávy adresované Z.H., odeslané T.M. (bratr jednatele žalovaného). Emailovou zprávu stejného obsahu pak v dubnu 2016 (13. 4. 2016) obdržel i R.D., jednatel tehdejšího společníka žalobce a současně člen představenstva XXXXX, který ji přeposlal H.. Poukázal na to, že žalobce skutkově a právně totožnou žalobu podal i proti R.M.. K žalobcem namítané konkurenční činnosti uvedl, že na rozdíl od žalobce, který prodával auta ojetá, prodával auta nová, odlišných značek (s auty obchoduje od roku 2013), a že z porušení zákazu konkurenčního jednání M. žádný prospěch nezískal. Dodal, že žalobce byl založen na popud H. a D. tak, aby v něm nefiguroval H. v době, kdy společnost XXXXX nemohla s auty obchodovat způsobem, že by je nakupovala od Škoda Auto, a. s., a následně prodávala dalším obchodníkům.
3. V replice k vyjádření žalovaného žalobce popřel, že by původní společník žalobce (společnost XXXXX, IČO XXXXX) byl při jmenování R.M. jednatelem žalobce s jeho působením u žalovaného seznámen. Skutečnost, že žalovaný ve vztahu k žalobci vykonává faktickou konkurenční činnost, zjistil až z emailové zprávy ze 7. 3. 2017 odeslané z adresy XXXXX na adresu P.K. (z XXXXX). Byť se jedná o anonymní zprávu, obsahuje první konkrétně ověřitelnou informaci (shoda obchodních partnerů), která byla v rámci konkrétního prověřování potvrzena. Žalobce připustil existenci emailové zprávy z 1. 7. 2016, která mu byla doručena z adresy XXXXX, namíтал však, že tato zpráva nebyla vůbec konkrétní, navíc byla adresovaná Z.H., který v té době nebyl společníkem žalobce a M. tehdy ani nebyl zaměstnancem XXXXX M. při rozhovoru o této zprávě s Z.H. vše označil za pomluvu pramenící z vážných sporů s bratrem, ujišťoval H., že žalovaný je rodinnou firmou, která s osobními automobily neobchoduje. Dovolával se přitom osmileté bezproblémové spolupráce (R.M. nastoupil v roce 2008 do společnosti XXXXX na pozici provozního ředitele a těšil se důvěře H.).
4. Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, čj. 6 C 99/2017-294 (dále jen „první rozsudek“), žalobu zamítl a přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalobou uplatněný nárok po právní stránce podřadil pod § 5 ZOK ve spojení s § 199 ZOK [konkrétně odst. 1 písm. b) tohoto ustanovení] s tím, že nárok žalobce je prekludován. Pokud jde o skutková zjištění, soud prvního stupně uvedl, že R.M. se jednatelem žalovaného stal dne 18. 1. 2011, jednatelem žalobce byl jmenován dne 31. 3. 2015. Skutečnost, že R.M. je jednatelem žalovaného, byla od počátku známa přinejmenším současnému jednateři žalobce Z.H. (jednatelem žalobce od

20. 3. 2017, v rozhodné době však byl také předsedou představenstva společnosti XXXXX, která je od 8. 9. 2016 společníkem žalobce), proto ve vztahu k žalobci považoval za prokázané, že nejméně od září 2016 věděl, že R.M. je jednatelem žalovaného. Informace, že žalovaný dodává ve značném rozsahu automobily do Německa a že z jeho strany dochází ke zneužívání obchodních informací získaných od žalobce (jinými slovy řečeno, že žalovaný podniká v obdobném předmětu podnikání jako žalobce), pak dle názoru soudu prvního stupně vyplývala již z emailových zpráv z dubna a července 2016 – konkrétně z emailové zprávy, kterou dne 13. 4. 2016 obdržel R.D. (jednatel XXXXX, tehdejší společník žalobce), jakož i z emailové zprávy z 1. 7. 2016 adresované Z.H., obě odeslané T.M. (bratr jednatele žalovaného). Již informace z těchto emailových zpráv tedy byly podle soudu prvního stupně schopné založit u žalobce vědomost o porušování zákazu konkurence R.M.. Obě tyto emailové zprávy soud prvního stupně vyhodnotil jako obsahově totožné s anonymní emailovou zprávou ze 7. 3. 2017 (adresována P.K., zaměstnanci společnosti XXXXX). Tříměsíční subjektivní prekluzivní lhůta tedy dle soudu prvního stupně počala žalobci běžet nejpozději v září 2016, přitom dopis, kterým žalobce uplatnil u žalovaného svůj nárok, byl odeslán dne 29. 3. 2017, tedy zjevně až po uplynutí této lhůty. V souvislosti se stanovením počátku běhu objektivní prekluzivní lhůty k uplatnění práv u povinné osoby se soud prvního stupně zabýval otázkou, zda v případě, kdy porušení zákazu konkurence má (tak jako v projednávané věci) trvalý (pokračující) charakter, začne tato lhůta běžet okamžikem, kdy k porušení zákazu konkurence došlo nebo až okamžikem, kdy porušování tohoto zákazu skončilo. S ohledem na povahu a smysl § 5 ZOK dospěl k závěru, že objektivní prekluzivní lhůta k uplatnění práva začne běžet již od okamžiku, kdy k porušení zákazu konkurence došlo, neboť jinak by rozlišování lhůt na objektivní a subjektivní nemělo význam, když objektivní lhůta by zpravidla nezačala vůbec běžet a práva z porušení zákazu konkurenčního jednání by byla limitována toliko lhůtou subjektivní. V odůvodnění svého rozhodnutí soud prvního stupně připustil určitou míru nejistoty ohledně správnosti tohoto svého závěru týkajícího se počátku běhu objektivní prekluzivní lhůty, nicméně pro případ, že by byl správný, uzavřel, že i objektivní prekluzivní lhůta v posuzovaném případě uplynula marně, zejména pokud by se prokázalo, že žalovaný vykonával konkurenční činnost již v době jmenování R.M. do funkce jednatele žalobce.

5. Odvolací soud k odvolání žalobce první rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil, byť se neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, pokud jde o stanovení počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty. Dospěl k závěru, že rozhodným pro počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty byl již okamžik, kdy jednatel (R.D.) tehdejšího společníka žalobce (XXXXX) obdržel dne 13. 4. 2016 emailovou zprávu, tj. tato lhůta marně uplynula dnem 13. 7. 2016.
6. Nejvyšší soud oba výše uvedené rozsudky k dovolání žalobce zrušil rozsudkem ze dne 26. 11. 2020, čj. 27 Cdo 2832/2020-368, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odmítl výklad, dle kterého začíná objektivní prekluzivní lhůta (§ 5 odst. 2 ZOK) běžet okamžikem, kdy dojde k porušení zákazu konkurence, a počátkem subjektivní lhůty je okamžik, kdy se (oprávněná) obchodní korporace o porušení zákazu konkurence a o osobě, která zákaz porušila, dozví, neboť při takovém výkladu by v některých případech mohlo dojít k tomu, že by prekluzivní lhůty začaly běžet nebo uplynuly dříve, než by práva podle § 5 odst. 1 ZOK vznikla. Uvedl, že tuto nepravou (teleologickou) mezeru v zákoně je třeba per analogiam vyplnit právní normou, která je svým smyslem a účelem právní úpravě na daný vztah se vztahující nejbližší, konkrétně pravidlem obsaženým v § 619 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Uzavřel, že v takovém případě počátek prekluzivních lhůt nastane (nejdříve) okamžikem, kdy práva podle § 5 odst. 1 ZOK mohla být uplatněna u soudu, tedy nejdříve okamžikem, kdy povinný v důsledku porušení zákazu konkurence získá prospěch nebo nabude právo. Pro počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je podmínkou znalost obchodní korporace o určitém druhu a rozsahu prospěchu získaného povinným. Takovou znalost obchodní korporace nabude, zjistí-li skutkové okolnosti, z nichž lze získání prospěchu a orientačně (přibližně) i jeho rozsahu dovodit (srov.

rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1331/2005, nebo ze dne 23. 6. 2016, sp. zn. 25 Cdo 4890/2014). Promítnuto do poměrů projednávané věci uvedl, že vycházely-li soudy z názoru, že objektivní prekluzivní lhůta začala žalobci běžet okamžikem, kdy se M. stal jeho jednatelem, a že subjektivní prekluzivní lhůta začala běžet okamžikem, kdy se žalobce dozvěděl o tom, že se M. stal jednatelem žalovaného, a o tom, že žalovaný podniká s obdobným předmětem činnosti – aniž se zabýval okamžikem nabytí prospěchu povinným – je jejich závěr předčasný. Dále soudy nižšího stupně zavázal, aby se v další fázi řízení zabývaly především otázkou pasivní věcné legitimace, tj. zda je ve věci pasivně legitimován právě žalovaný, neboť podle § 5 odst. 1 ZOK je osobou povinnou vydat prospěch nebo převést právo ten, kdo zákaz konkurenčního jednání porušil – tedy zásadně subjekt, jemuž je konkurenční jednání zákonem zakázáno – a případně i ten, kdo prospěch nebo právo od osoby porušující zákaz konkurenčního jednání nabyt nikoli v dobré víře. Dodal, že právní názor Nejvyššího soudu je pro odvolací soud závazný.

7. Soud prvního stupně novým (v záhlaví uvedeným) rozsudkem žalobu opět zamítl a žalobci uložil povinnost nahradit žalovanému náklady předchozích řízení ve výši 265 607,90 Kč. Z odůvodnění vyplývá, že dospěl k závěru (s tím, že mezi účastníky o tom v podstatě nebylo sporu), že R.M. byl členem statutárního orgánu jiné právnické osoby s obdobným předmětem činnosti nebo podnikání (v době, kdy působil jako jednatel společnosti XXXXX byl dne 31. 3. 2015 jmenován jednatelem žalobce). K otázce, zda se v projednávaném případě jednalo o činnost fakticky konkurenční uvedl, že tato byla mezi účastníky do jisté míry sporná (co do značek a stárí obchodovaných automobilů). Uzavřel však, že z provedených důkazů nelze vyloučit alespoň částečně obdobnou činnost obou účastníků. Žalobu zamítl s odůvodněním, že žalovaný není v posuzovaném případě pasivně věcně legitimován (osobou povinnou je primárně ten, kdo zákaz konkurenčního jednání porušil, tedy subjekt, kterému zákon konkurenční jednání zakazuje - § 5 odst. 1 ZOK), jestliže žalovaný zákaz konkurenčního jednání neporušil a žalobou uplatněný nárok spočívá v případném zisku žalovaného z konkurující obchodní činnosti, na kterém participuje R.M. (porušitel zákazu konkurenčního jednání). Dovolával se závěrů prezentovaných v usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 11. 2020, čj. 5 Cmo 202/2020-268, kterým vrchní soud (jako soud odvolací) zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2020, čj. 1 Cm 243/2017-244, vydaný ve věci žalobce proti R.M. jako žalovanému. Dodal, že žalobce v řízení ani netvrdil, že by snad M. na žalovaného prospěch (nezastupitelné povahy) získaný porušením zákazu konkurenčního jednání či z tohoto jednání vzniklá práva (po jejich vzniku) převedl. Oproti názoru prezentovanému žalobcem vyslovil přesvědčení, že hovoří-li zákon v § 5 odst. 1 ZOK o „*nabyvateli prospěchu nebo práva, ledaže tento nabyvatel jednal v dobré víře*“, je tím myšleno právě nabytí od osoby porušující zákaz konkurenčního jednání (porušitel získaný prospěch nebo právo následným právním jednáním převede na třetí osobu-nabyvatele). Je tak nutno rozlišovat, zda třetí osoba nabyvá prospěch nebo jiné právo vzniklé z konkurenčního jednání přímo anebo zprostředkovaně od osoby, která zákaz porušila a v této souvislosti posuzovat i otázku existence dobré víry na straně nabyvatele. Dodal, že v případě opačného výkladu by zákonný požadavek na posuzování existence dobré víry nabyvatele neměl většího opodstatnění. V posuzovaném případě je přitom situace taková, že porušitel (jednatel porušující zákaz konkurenčního jednání) je současně jednatelem a společníkem konkurující společnosti. Poznamenal, že právní úprava reguluje pouze některé možné důsledky porušení zákazu konkurenčního jednání, neposkytuje úplnou ochranu před jakýmkoliv jednáním (nepostihuje například situaci, kdy jednatel sám podnikatelem není, je ale společníkem korporace s totožným nebo obdobným předmětem podnikání). S ohledem na důvody pro zamítnutí žaloby se již nezabýval některými dalšími tvrzenými skutečnostmi včetně výše uplatněného nároku, novým posouzením otázky včasnosti žaloby apod. Ze stejného důvodu v odůvodnění svého rozhodnutí ani neuváděl zjištění z dalších v řízení provedených důkazů, když na rozhodnutí neměly vliv, neprováděl ani další účastníky navržené důkazy. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a v řízení zcela úspěšnému žalovanému přiznal plnou náhradu všech účelně vynaložených nákladů.

8. Proti tomuto (v pořadí druhému) rozsudku soudu prvního stupně podal opět odvolání žalobce. Závěr soudu, že žalovaný není ve věci pasivně věcně legitimován, označil za nesprávný, způsobený nesprávnou interpretací a aplikací § 5 ZOK. Soudu prvního stupně rovněž vytkl, že neprovedl řadu navržených důkazů a že se nezabýval důležitými okolnostmi (zejména směřujícími k otázce výše prospěchu vzniklého v důsledku porušení zákazu konkurence). Vyslovil přesvědčení, že pasivní věcná legitimace žalovaného vyplývá ze závěrečné části věty za středníkem § 5 odst. 1 ZOK a že spočívá v zisku, kterého žalovaný dosáhl z obchodu s osobními automobily v období od 1. 4. 2016 do 20. 3. 2017, když tento prospěch (zisk) získal jako přímý důsledek a cíl zakázaného konkurenčního jednání M., který toto úmyslné protiprávní konkurenční jednání prováděl jako zástupce žalovaného, jeho jménem a na jeho účet. Žalovaný přitom o porušování zákazu konkurence svým jednatelem věděl a vědět musel, z této činnosti generoval/nabýval majetkový prospěch (zisk), který je logicky povinen vydat. Současně žalovaný ani nejednal a nemohl jednat v dobré víře – dle § 151 odst. 2 občanského zákoníku se dobrá víra právnické osoby posuzuje dle členů příslušného orgánu právnické osoby. Dle žalobce zákon neurčuje, od koho by měl být prospěch nabyt, rozhodující je pouze dobrá víra (resp. její nedostatek) – spojení „každý jiný nabyvatel“ označuje neomezený okruh subjektů. Výklad omezující okruh pasivně věcně legitimovaných subjektů pouze na porušitele a osobu, která prospěch „od“ porušitele nabyla, označil za vedoucí k nelogickým a nespravedlivým důsledkům. Zákonnodárce dle žalobce jistě neměl v úmyslu umožnit vyhnout se povinnosti vydat nelegálně nabytý prospěch jednoduše tím, že jej fakticky získá „sprátelený subjekt“. Formulaci uvedenou v bodu 42 odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2020, čj. 27 Cdo 2832/2020-368, považuje za nedůslednost a nešťastné zjednodušení, které nebyly zváženy ve všech svých možných dopadech. Navrhl, aby odvolací soud odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, resp. jej změnil tak, že rozhodne mezitímním rozsudkem o tom, že právní základ žalobou uplatněného nároku je opodstatněný s tím, že o výši nároku a náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozsudku.
9. Žalovaný se závěrem soudu prvního stupně vyslovil souhlas. Poukázal na argumentaci Nejvyššího soudu obsaženou v odůvodnění dovolacího rozsudku, kterým byly první rozsudky soudu prvního stupně a soudu odvolacího zrušeny a navrhl, aby odvolací soud v pořadí druhý rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.
10. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.) a že bylo podáno včas (§ 204 o. s. ř.), v souladu s § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení mu předcházející, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není ve své podstatě důvodné.
11. Dle § 5 odst. 1 ZOK, *obchodní korporace může požadovat, aby jí ten, kdo porušil zákaz konkurenčního jednání, vydal prospěch, který v důsledku toho získal, anebo aby na ni převedl z toho vzniklá práva, ledaže to vylučuje povaha získaných práv; to platí obdobně pro každého jiného nabyvatele tohoto prospěchu nebo práva, ledaže tento nabyvatel jednal v dobré víře.*
12. Soud prvního stupně se v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu (viz bod 42 odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2020, čj. 27 Cdo 2832/2020-368) v řízení správně zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Odvolací soud souhlasí s jeho skutkovými zjištěními v tomto směru, jakož i závěrem, že žalovaný není v tomto sporu osobou pasivně věcně legitimovanou, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by od porušitele zákazu konkurence (R.M.) nikoli v dobré víře nabytý prospěch získaný v důsledku porušení zákazu konkurence porušitelem. Odvolací soud nesouhlasí s názorem žalobce, že formulace použitá Nejvyšším soudem v bodu 42 odůvodnění jeho rozsudku je nedůsledností a nešťastným zjednodušením. Názorem dovolacího soudu tak, jak je v citovaném rozhodnutí prezentován, je vázán (§ 243g odst. 1 část věty první za středníkem o. s. ř.) i odvolací soud. Jen pro úplnost nutno

dodat, že v posuzovaném případě nedošlo v době od vydání Nejvyšším soudem zrušených rozhodnutí k žádné změně skutkového základu věci, která by aplikaci právního názoru dovolacího soudu vylučovala. Ostatně, proč by jinak Nejvyšší soud, který v rámci dovolacího řízení řešil především otázku běhu objektivní a subjektivní prekluzivní lhůty, na problematiku pasivní věcné legitimace poukazoval, pokud by výklad měl být tak široký, jak jej prosazuje žalobce. Nejvyšší soud v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž poukazoval na to (viz bod 29 rozsudku dovolacího soudu), že práva obchodní korporace zakotvená v § 5 odst. 1 ZOK (právo na vydání prospěchu a právo na převod práv) jsou (vedle práva domáhat se splnění povinnosti nekonkurovat a práva na náhradu škody) specifickými právy, která by, nebýt výslovného zákonného ustanovení, neexistovala.

13. Jelikož tedy odvolací soud závěr soudu prvního stupně shledává souladným se závazným právním názorem dovolacího soudu, odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně dle § 219 o. s. ř., včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení, potvrdil.
14. Z výše uvedeného důvodu a s ohledem na hospodárnost řízení se odvolací soud dalšími odvolacími námitkami žalobce nezabýval.
15. O náhradě nákladů tohoto odvolacího řízení odvolací soud rozhodl dle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce nebyl se svým odvoláním úspěšný, žalovanému proto náleží právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů. Náklady tohoto odvolacího řízení sestávají z:
 - i) odměny za zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 16 300 Kč (vyjádření k odvolání a účast na jednání; tarifní hodnota 2 000 000 Kč) dle § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.;
 - ii) dvou režijních paušálů po 300 Kč k těmto úkonům dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.;
 - iii) cestovného ve výši 1 162 Kč osobním automobilem reg. zn. XXXXX na trase Olomouc-Brno a zpět dne 29. 6. 2023 (celková délka trasy 156 km, průměrná spotřeba 5,1 l nafty na 100 km, cena PHM 44,10 Kč/l + sazba základní náhrady za 1 km jízdy 5,20 Kč dle vyhlášky č. 85/2023 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023);
 - iv) náhrady za ztrátu času na cestě k jednání u soudu v rozsahu 4 půlhodin po 100 Kč dle ustanovení § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.;
 - v) náhrady za 21% DPH ve výši 7 300 Kč počítané ze všech náhrad (§ 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.); celkem tedy 42 062 Kč. Všechny tyto náklady shledal odvolací soud účelnými pro uplatňování či bránění práva i v tomto odvolacím řízení úspěšným žalovaným, a co do výše i úměrnými k žalobou vymáhané částce. Podmínky pro aplikaci § 150 o. s. ř. soud neshledal (III. výrok tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, prostřednictvím soudu prvního stupně; takové dovolání je však přípustné pouze tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti rozhodnutí v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Brno 29. června 2023

Mgr. Zora Komancová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Marie Mrázová